

8

Bijna niemand doet nog Duits

Vanwege de dramatisch lage instroom gaat de Leidse opleiding mogelijk met Utrecht en Amsterdam samenwerken. Ondertussen zitten werkgevers al achter eerstejaars aan. 'Ik krijg elke week een baan aangeboden'

Big data Waarom verdwenen de Maya, maar overleefden anderen?

10

15

Noiseduo VULVA 'Het is alarmerend dat politici ons het zwijgen willen opleggen'

Klimaatactivist Vijf jaar geleden kreeg Aniek Moonen 'de schop onder mijn kont die ik nodig had'. Ze werd voorzitter van de Jonge Klimaatbeweging en onderhandelt nu met politici. 'Ik snap dat er activisten zijn die zeggen: genoeg gepraat'

6

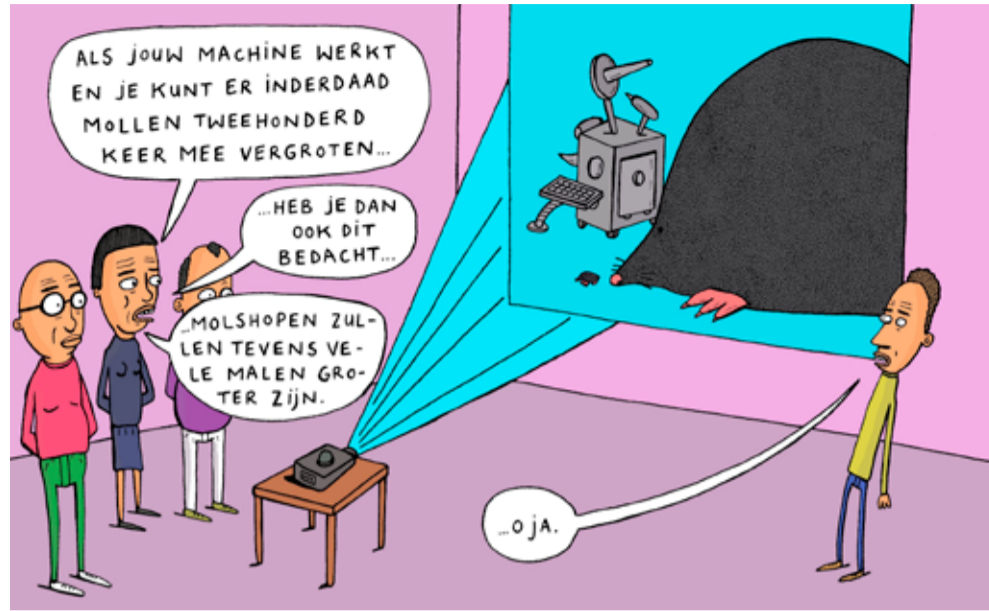

COLOFON

Mare: Rapenburg 38, 2311 EX Leiden
Postbus 9500 2300 RA Leiden
Telefoon 071-527 7272
E-mail redactie@mare.leidenuniv.nl
Website mareonline.nl
Twitter @weekbladmare
Mastodon @weekbladmare@mastodon.online
Instagram @weekbladmare
Facebook: Leids Universitair Weekblad Mare
De redactie is op vrijdag gesloten.
Oplage circa 10.000

Hoofredactie: Frank Provoost
frank.provoost@mare.leidenuniv.nl

Redactie: Vincent Bongers
vbongers@mare.leidenuniv.nl
Anoushka Kloosterman
a.s.kloosterman@mare.leidenuniv.nl
Marcille van der Kraan
marciellevdkraan@gmail.com
Sebastian van Loosbroek
s.p.van.loosbroek@mare.leidenuniv.nl
Mark Reid
m.a.reid@mare.leidenuniv.nl
Joran Neyen (stagiair)

Medewerkers: Pim Bakx | Emiel Beinema | Remco Breuker
| Josette Daemen | Omar Ghaly | Olaf Leeuwis | Maia de Quay

Art direction en vormgeving:
Marcel van den Berg, joostmarcellis.nl

Fotografie: Taco van der Eb | Marc de Haan

Illustraties: Bas van der Schot |
Bandirah | Silas.nl

Drukwerk: Rodi Rotatiedruk, Broek op Langedijk

Advertenties: Bureau van Vliet b.v.
Wateringweg 129, 2031 EG Haarlem
Telefoon 023 - 571 47 45 |
E-mail sales@bureauvanvliet.com
https://bureauvanvliet.com/advertentie/Weekblad

Redactieraad: Kutsal Yesilkagit (voorzitter) | Frank Israel
(vice-voorzitter) | Alexander Pleijter (secretaris) | Willem
van der Does | Annemarie Drahmman | Nour Eldin Emar
| Rosanne Hertzberger | Zoë van Litsenburg | Frank Rensen |
Marten Jesse Pot | Hermelijn Smits

@WeekbladMare

LAMME LEIDSE MEMES

CULTUUR

Plots had iedereen het over abortus

Kim Hoorweg (links) en Nadya van Osnabrugge:
‘We vormen samen een front.’

Wat is er nog meer te zien?

Verder op Peel Slowly and See: literaire black metal, Indonesische beats en indie-rockers Pip Blom

De Utrechtse blackmetalband Terzij de Horde haalt inspiratie uit de literatuur en poëzie. De band is vernoemd naar een strofe uit het gedicht ‘Einde’ van Hendrik Marsman.

Op de hoes van hun meest recente plaat *In One Of These, I Am Your Enemy* (compleet met literatuurlijst) staat een brandweerman die vanaf een bergtop uitkijkt over een verwoestende bosbrand. Een treffende metafoor voor de muziek van de band: allesverzendend. ‘Vitalistische black metal’, noemen ze het zelf. Wie nog meer woedende muziek wil horen kan terecht bij de Poolse feministische punkband Siksa. ‘Smashing the patriarchy one gig at a time’, aldus zangeres Alex Freiheit en bassist Piotr Buratyński.

Veel rustiger pakken de Duitse alrockveteranen The Notwist het aan. In 2002 braken ze door met de inmiddels klassieke plaat *Neon Golden*, waarin de band op fraaie wijze weemoedige popliedjes mixt met ambient, glitch en andere invloeden uit de elektronische muziek.

Nusantara Beat is een groep met leden van onder andere Altin Gün, EUT en Jungle by Night, die zich laat inspireren door muziek uit Indonesië. De leden zijn Nederlandse Indonesiërs en spelen interpretaties op de zogeheten Pop Sunda uit de jaren ‘60 en ‘70.

De Amsterdamse band Pip Blom maakt gitaarrockliedjes vol met hooks die niet meer uit je kop te branden zijn. In 2021 verscheen hun tweede album *Welcome Break* dat net wat agressiever is dan hun oudere werk. De band brak er ook in Groot-Brittannië mee door. Live klinkt Pip Blom vinniger en gruziger dan op de plaat.

Vrijdag 10 maart (Resistor) en zaterdag 11 maart (Scheltema, Bethlehemkerk en Gebr. De Nobel. Zie <https://peelslowlyandsee.nl>

Met het nummer *Kill the Baby* dreef de band VULVA de SGP en ChristenUnie tot razernij. Vrijdag speelt het duo op het Peel Slowly and See-festival in Leiden. ‘Het is alarmerend dat politici ons het zwijgen proberen op te leggen.’

DOOR VINCENT BONGERS
FOTO JULIA VROEGH

van het Wetboek van Strafrecht. Ze wisten dat allemaal niet.’

Hoorweg: ‘Plots had iedereen het over abortus. Dat was precies de bedoeling.’

Al was de impact van het nummer veel groter dan verwacht. De SGP en de ChristenUnie reageerden woedend en stelden Kamervragen aan minister Kuipers van Volksgezondheid over de band. *Kill the baby* was volgens hen ‘ronduit schokkend’ en abortus werd door VULVA als ‘iets feestelijks’ gepresenteerd.

‘In eerste instantie moesten mensen in onze omgeving er heel erg om lachen’, reageert Hoorweg. ‘Ik schrok er zelf eigenlijk best van. Het is alarmerend dat er politieke actie kwam om ons het zwijgen proberen op te leggen. De SGP is een clownspartij, maar de CU zit gewoon in het kabinet. Génant dat zij hierin zijn meegegaan.’

Minister Kuipers verdedigde VULVA in zijn antwoorden, al vond hij wel dat de band ‘op weinig tactvolle wijze’ zingt over abortus.

‘Dat heeft hij goed gehoord’, aldus Hoorweg. ‘De antwoorden zijn heerlijk, heel droog, het is haast een soort Jiskfet-sketch als je ze leest. Het is nog net niet: “Zucht, waar gaat dit over.” Dat is wel heel prettig.’ *Kill the baby* heeft wel een heel andere lading gekregen als we het live spelen. Er kwamen ook demonstranten van pro-lifebewegingen naar ons optreden in Utrecht begin september.’

Van Osnabrugge: ‘We hebben ze niet gesproken, maar een deel van het publiek is de confrontatie met hen aangegaan. Als bezoeker is het best eng om met protesterende mensen te maken te krijgen die vinden dat jij het werk van de duivel doet. Toen we *Kill the baby* speelden voelden we ons heel krachtig en echt gestrekt. Het was ook een goede reminder voor waarom we dit doen, en blijven doen.’

Hoorweg en Van Osnabrugge begonnen VULVA in 2019. ‘Nadya is een vrouwelijke drummer, dat is iets wat je nog te weinig ziet’, vertelt Hoorweg. ‘Haar zien drummen was voor mij hoopvol.’

Van Osnabrugge: ‘We raakten aan de praat over wat we aan het doen waren en wat we niet goed vonden gaan in de muziekscene. Daar word je als niet-man minder serieus genomen. Je moet je veel meer bewijzen. En als je je dan bewijst, sta je alleen maar op het podium omdat je een vrouw bent. Niet om wat je kan. Het gaat bijna nooit om de inhoud...’

Hoorweg: ‘...maar over hoe je eruit ziet. En dan krijg je ook reacties als: wat bijzonder dat jij bas speelt en dat jullie zo schreeuwen op het podium. Ik snap dat ook wel weer, want helaas is dat nog steeds een uitzondering, maar dat moet nu toch echt eens afgelopen zijn.’ In september verscheen het debuutalbum *Woe to the Wicked* en in april staat de band op het fameuze heriefestival Roadburn in Tilburg. Op de plaat staan korte scherpe punksongs maar ook sleepende doom-achtige nummers. Hoorweg: ‘Ik ben geïnspireerd door ambient, sludge en post-metal. Het is vooral een samensmelting van interesses die wij allebei hebben, een echte mengelmoes.’

Van Osnabrugge: ‘De band Swans was een grote invloed.’

Er staat ook een heel *poppy* nummer op de plaat, namelijk *Abusers*, over hoe personen die charmant en vriendelijk overkomen zich ontpoppen tot misbruikers. ‘Het is een vreemde eend in de bijt op de plaat. Het rolde er zo uit, we bedenken niet van tevoren: en nu gaan we een popliedje schrijven. Live spelen we het ook haast nooit.’

Hoorweg: ‘Het is een intens onderwerp verpakt in wat bijna een verkooppitch is aan een consument.’ VULVA krijgt nog regelmatig te maken met afgunst. ‘We vormen een front van twee personen’, zegt Hoorweg. ‘Dat is ook wel noodzakelijk geweest om te overleven. Je maakt onderdeel uit van een scene. Daarin zitten mensen die je het oprecht en hardop niet gunnen dat je op het podium staat. Het gaat altijd over hoe cool de Rotterdamse scene is, en tot op zekere hoogte is dat ook zo. Vooral in het begin was er echter ook veel weerstand.’

Van Osnabrugge: ‘Juist uit die hoek kwamen nare opmerkingen.’ Hoorweg: ‘Ik hoor nog steeds wel dingen als: “Als ik tietten had, had ik ook op Roadburn gestaan”. En heel leuke sneren als: “Ze zingen *‘We only fuck so you can come’* maar ondertussen werken ze wel heel Rotterdam af.” Echt van die middelbareschool-bully-praktijken.

‘Dat nummer gaat over de orgasmekloof. Veel mannen worden daar heel onzeker van. Als er dan ook nog iemand in het publiek staat die ooit met mij naar bed is geweest, dan is dat heel gênant natuurlijk. Die denkt dan: “Oh, fuck, het gaat over mij.” Terwijl de wereld echt niet om die persoon draait.’

‘We hebben door dat soort gedoe echt even met elkaar moeten spreken om toch het podium op te gaan en voor die mensen te spelen. Maar als we dat dan doen, vinden ze het eigenlijk heel erg leuk. ‘Ik ben het nodige gewend als het gaat om vervelende reacties. Ik identificeer me als non-binair, dan ben je vaak *the butt of the joke*. Er komt altijd wel een reactie op. Mensen voelen zich heel snel persoonlijk aangesproken als ik het over mijn identiteit heb. ‘Verder hebben we van nature al een dikkere huid dan onze mannelijke collega’s. We praten er ook veel met elkaar over, steunen elkaar. En uiteindelijk: als het belangrijk genoeg is voor ons, dan maakt het geen reet uit wat een ander ervan vindt. Ik vind het ook niet erg om een feestje te verpesten als iemand een racistische grap maakt en iedereen gaat lachen. Dan reageer ik daar echt wel op.’

‘Als een boek een plek vindt, ben ik gelukkig

DOOR EMIEL BEINEMA
FOTO SIMONE BOTH

Hoe ben je bij de Boekenzolder gekomen?

‘Toen ik in 2018 uit Egypte naar Nederland kwam, had ik al een fascinatie voor boeken en de toegankelijkheid daarvan. Iemand vertelde me dat De Boekenzolder bestond, dus al gauw was ik hier om de week.

‘Ik had in Caïro zelf een soortgelijk project als sociale onderneming. Daar nam ik boeken aan als donaties, waarmee ik bibliotheken opzette in weeshuizen, scholen en culturele instellingen. Ik had ook een kleine winkel waar mensen boeken konden kopen of ruilen.’

Dus dat lijkt best wel op de Boekenzolder?

‘Ja, maar hier is het fijn dat mensen al interesse in lezen hebben. Zeker na de Arabische Lente zijn er in Egypte veel meer zorgen dan hier. Als je daar wilt dat mensen een boek openslaan, moet je er eerst ruimte maken om te lezen. Vandaar ook de naam van mijn project: *The Vanished Library*, de verdwenen bibliotheek.

‘Toen ik hier een jaar lang telkens langskwam, vroegen ze me of ik vrijwilliger wilde worden. Eerst voor de Arabische boeken, maar direct daarna ook voor de

Engelstalige non-fictie. Sindsdien ben ik voor die twee secties verantwoordelijk voor het sorteren en selecteren.

‘We krijgen zo’n vijfduizend boeken per week binnen. Die kunnen we niet allemaal bewaren, daar hebben we geen plek voor. Dubbele exemplaren gaan dus vaak weg, net als non-fictieboeken die niet nieuw, maar ook niet oud genoeg zijn. Boeken over Photoshop of andere computerprogramma’s zijn helemaal niet meer te gebruiken.’

Wat vind je het leukst aan dit werk?

‘Sommige boeken staan hier al heel lang. Ik zou ze zelf zo mee kunnen nemen, maar als er na al die tijd iemand blij mee weggaat, maakt dat me gelukkig. Dan heeft het boek een plekje gevonden. Ik schiet die mensen soms ook aan om ze dat te vertellen.’

Wat wil je hier nog graag bereiken?

‘Ik zou het heel leuk vinden als er meer vrijwilligers zouden komen. Dan kunnen we er samen een nog betere plek van maken. Ik ben geïnteresseerd in non-fictie, maar we hebben ook mensen nodig die juist interesse hebben in sci-fi, fantasy of poëzie. Veel rubrieken hebben nog iemand nodig met wat algemene kennis van het onderwerp.

‘Meer jonge mensen bereiken zou ook heel fijn zijn. Ik ben nu de jongste vrijwilliger, dus als er spierkracht nodig is, ben ik erbij. Maar dit is een studentenstad en we hebben hier zoveel boeken over allerlei onderwerpen. Als jongeren hier rondkijken vinden ze gegarandeerd meesterwerken.’

Meer info?

Zie www.boekenzolderleiden.nl

COLUMN | OMAR GHALY

Daar stonden ze, pal voor hun idealen: liberté, égalité, FNV

Nog nooit is studeren zo duur geweest als nu. Voor een bakje zwart goud op onze universiteit – en dan heb ik niet over die als koffie maskerende benzine die je uit de automaten haalt – betaal je iets minder dan twee euro. Gelukkig zijn er weinig types zo vindigrijke als de student. Zo ga ik tegenwoordig vaak naar een niet nader te noemen tent op de Nieuwe Rijn waar je voor twaalf uur alle koffie en thee voor €1,50 kunt krijgen, inclusief koekje ernaast. Een topdeal. Onlangs zat ik daar met twee vriendinnen te lezen bij het raam, we konden uitkijken over de gracht. Rond een uurtje of elf zagen we een groep mensen in oranje hesjes zich verzamelen voor de Koornbrug. We konden maar

niet bedenken wat deze groep hier precies kwam doen. We dachten eerst aan een fietsopruiactie maar dat bleek niet zo te zijn. Zo staarden we een kwartier naar buiten zonder ook maar een beetje aandacht voor onze boeken te hebben.

Op een gegeven moment vond ik de *smoking gun*, een man met een FNV-hesje. ‘Aha, het zijn stakers!’ riep ik uit. Vanaf toen werd mijn nieuwsgierigheid onbedwingbaar. Als kind van de Arabische Lente maakt mijn hart bij iedere vorm van protest een sprongetje. Opstaan voor je rechten, kom daar nog maar eens om in onze vierentwintiguurs-prestatieconsumptiemaatschappij. Maar daar stonden ze, pal voor hun idealen: liberté, égalité, FNV.

Op de aankleding was niets aan te merken. Er was een FNV-partytent, er werden FNV-sjaaltjes uitgedeeld. De CNV was er ook, maar hun merchandise was niet veel meer dan een enkel hesje, verloren in de massa. De organisatoren hadden een wagen geregeld van Frietenliefde en die draaide een puike dag. Er was zelfs een doedelzakspeler in kilt: ‘*They may take our lives, but they will never take our secondary arbeidsvoorwaarden.*’

In het café bleven onze actievoerders niet onopgemerkt. Mensen keken op van hun krantje en begonnen te speculeren over of ons afval nog wel zou worden opgehaald. We vreesden voor Utrechtse toestanden in onze binnenstad.

Toen om twaalf uur de koffie weer naar de normale prijs gestegen was, besloten we poolshoogte te nemen. Inmiddels stond er een voorman op het podium, naast hem wethouder personeelszaken Ashley North. De wethouder ontving de salariseisen op een mooi ingelijst blad. Hij sprak nog een paar woorden tot de massa, over hoe goed het was dat ze actievoerden en hoe hij hun eisenpakket zeker zou meenemen in verdere overleggen, en nog wat ambtelijke bewoordingen.

De FNV-voorman probeerde het publiek nog wat op te zwepen met een paar cynische opmerkingen in de trant van: ‘Eerst zien, dan geloven.’ Daarnaast dreigde hij ermee dat als de eisen niet werden ingewilligd het zomaar zou kunnen dat hardere actie nodig was.

Tevreden ging ik naar huis. De democratie doet zijn werk, men is gehoord en het afval wordt voorlopig nog opgehaald. Het is gezien, het is niet onopgemerkt gebleven.

Omar Ghalyl studeert Egyptologie

‘Als kind van de Arabische Lente maakt mijn hart bij ieder protest een sprongetje’